

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Oratio amatoria

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

οίκου μείνης τὸ πλείον μέρους πῶς οὐ καὶ τοῦτοις δίδαι-
 μονας νομίζεσθαι; οὐκ παρέδρους εἰκότως αἱ τις φήσιν τοῖς
 κείτω θεοῖς εἶναι, τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχοντας τοῖς θεοῖσι
 ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐν μακρότερον νήσοις. οὐ γὰρ ἰδὸν τις οὐ-
 δὲ ἀεὶ ἐκείνων ταῦτ' ἀπήγαγεν, ἀλλ' οὐκ οἱ ζῶντες ἀ-
 ξίους ὑπελάφαιον τῶν ἀνὰ πρῶτον, τούτοις τῆ δόξῃ κα-
 ταμνητὸ δόμοι καὶ αὐτῶν ἡγούμην αὐτοῖς τυχε-
 νεῖν. εἴτι μὲν οὐκ ἴσως χαλεπὸν τὰς παρούσας συμφορας
 λόγῳ κουδίσαι, δεῖ δὲ ὅμως πειρᾶσθαι, καὶ πρὸς τὰ πα-
 ρηγορεύοντα ἔπειθ' ἐν τῷ ψυχρῷ, ὡς τοιοῦτοις ἀνδράσιν
 γενηνκότας καὶ πεφυκότας αὐτοῖς ἐν τοιοῦτον ἐτέρον,
 καλὸν ἔστι τὰ δεινὰ διακινεῖσθαι τῶν ἄλλων φέροντας
 ὀρεῖσθαι, καὶ πάσῃ τύχῃ χρωμένους, ὁμοίους εἶναι. Ἐ γὰρ ἐπι-
 νοῖς, ταῦτ' ἀν' εἴη μάλας ἐν κόσμῳ καὶ τμῆ, καὶ πάσῃ τῇ
 πόλει, καὶ τοῖς ζῶσι ταῦτ' ἀν' ἐγγυχοὶ πλείεστω δίδοξίαν.
 χαλεπὸν παρὶ καὶ μὴ εἰ παρὸν σερηνίω καὶ ἐρήμοις εἶναι
 τὸν οἰκειοτάτων γενομένων σερηνὸν δὲ γε ἀγέρας τιμᾶς
 Ἐ μνήμην ἀρετῆς δημοσίᾳ κησάμενοις βῆσι δειν, καὶ θυ-
 σίων καὶ ἀγῶνων ἡξιωμένοις ἀθανάτων. λυπηρὸν παρὸν
 ὀρφανῶς γενηνκότας παρὸς. καλὸν δὲ γε κληρονομεῖν πα-
 ρέρας δίδοξίας, Ἐ τὲ μὲν λυπηρὸν τούτου τὸν δαίμονα
 αἰπὸν δὴρσομὸν ὄντα, ὃ φιλίας ἀφ' ἑσπῶσις εἴκειν ἀδελ-
 φῶν ἢ πρῶτον καὶ καλοῦ τῶν τῶν ἐδελησάντων καλῶς
 διαπονήσιν ἀίρειν. ἐγὼ μὲν οὐκ οὐχ ὅπως πολλὰ λέξω
 τὰτ' ἐπεσκεψάμεν, ἀλλ' ὅπως τὰ ληθῆ. ὑμεῖς ἢ ἔποθυ-
 εῖσθε, καὶ τὰ θεοσήμενα ὡς καὶ, καὶ νόμιμα ποιήσαν-
 τες, ἀπτε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΗ-

κὸς λόγος.

Ἀλλ' ἐπειδὴ περ αἰοῦσιν βούλει τὲ λόγου,
 δίδω σοι καὶ ἀναγνώσασθαι. δεῖ δὲ σε τὴν
 θεωρεῖσθαι αὐτὰ θεῶτον εἰδέναι. βούλεται
 μὲν γὰρ ὁ τὸν λόγον ποιῶν ἐπαμνεῖν ὀπιπκρά-
 τῶν, ὃν ἄετο πολλῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ὄντων νέων
 ἐν τῇ πόλει, χαλεπὸν εἶναι καὶ πλείον τῇ συνείσει φοροί-
 χην, ἢ τῶν καλλῆν τῶν ἡλικιωτῶν. ὁρῶν δὲ ὡς ἐπος εἰπεῖν,
 τὰ πλείετα τῶν ἐροηκῶν σιωταγματῶν αἰχμύλω μά-
 λων, ἢ πμὴν ἀειάπτοντα τούτοις ἀεὶ ὦν ἔστι γεραμμέ-
 να τὲτο ὅπως μὴ πείσεται, περὶ λικτα καὶ ὄπερ καὶ πα-
 πειδαί φησι τῇ γνώμῃ, τὲτο καὶ γέγραπται, ὡς δικαίος ἐ-
 ρεσῆς οὐτ' ἀν' ποιήσειεν οὐδὲν ἀγρόν, οὐτ' ἀξιώσειεν. ὁ
 μὲν οὐκ ὡσπερὶ μάλας ἀν' ἐροηκῶν ἀεὶ τοῖς τὲ λόγου,
 ἀεὶ τὲτ' ὅστιν ὁδ' ἄλλος λόγος, τὰ μὲν αὐτὸν ἐπαμνεῖ τὸν
 νεανίσκον, τὰ δὲ αὐτῶ συμβουλεύει ἀεὶ παμδαίας τὲ καὶ
 θεωρεῖσθαι τὲ βίου πάντα. δὲ ταῦτα γέγραπται τὸν
 ἔροπον, ὅς τις ἀν' εἰς βιβλίον κητάδοιτο. τοῖς μὲν γὰρ * λε-
 κτικοῖς τῶν λόγων ἀπλῶς καὶ ὁμοίως οἷς ἀν' ἐκ τῶ ἀρ-
 χῆμα τις εἶποι, ἀρέπει γέγραπται τοῖς δὲ εἰς τὸν πλείω
 χρόνον * τεθησομένοις ποιητικῶς καὶ ἀειπτικῶς ἀρμόττει
 συγκαταταί τοῖς μὲν γὰρ πιδανοῖς. τοῖς ἢ ὀπιπκρικοῖς
 εἶναι θεοσήμεναι. ἢ οὐκ μὴ ἀρῶν τὸν λόγον σοι λέγω, μηδὲ
 ἀπὸρ γηνώσω ἀεὶ τούτων, αὐτὸς διεξίω θεοσήμεν ὡς
 αὐτὲ τὲ λόγου ἢ δὴ ἀκουσόμενος ἐπειδὴ καὶ αὐτὲς ἡ-
 κει, ὃν ἢ βουλιθῶ ἀκούειν, ὀπιπκράτης. ὁρῶν οἷοις τῶν ἐ-
 ρομένων καὶ κείλοισ μετερχομένων, οὐδετέρα δὴ τῶ
 ὀπιπκρῶν τούτων ὀρῶν χρωμένους, ἀλλ' ὀπιπκρῶ τῆ τῆς
 ὀψῶς ὀπιπκρῶ σεμνωμένοις, τὴν ἢ πρὸς τοῖς θεο-
 σήμεναι ὀπιπκρῶν, καὶ τοσοῦτον δημηρτικότητας τὲ τὰ βέλπεια κείνειν, ὡς δὲ τοῖς λυμαιομένοις

A à maxima terræ habitabilis parte lugentur. nonne
 hi beati sunt iudicandi? quos afflores esse diis ma-
 nibus iurè dixeris: eademque esse conditione, qua
 veteres illos bonos & prastantes viros in Insulis
 fortunatis. Nam ne de illis quidem quisquam, qui
 viderit, hæc renunciauit: sed quos viuentes huius no-
 stri superni orbis dignamur honoribus, eos illic e-
 tiam quodam animi prælagio confirmiles honores
 adipisci arbitramur. Ac istam oratione leuare mœ-
 stitiam, est id quidem fortasse difficile: faciun-
 dum tamen periculum est, & animus ad iucundio-
 ra traducendus. Tales enim viros qui genuerunt, &
 è talibus aliis ipsi orti sunt: eos præclarum est ad-
 uersas res pulchrius cæteris posse ferre: & in vtraq;
 fortuna vultu eodem conspici. Quæ cum illis maxi-
 mo & honori fuerint & ornamento: tū toti ciuitati,
 & viuentibus, maximam attulerunt celebritatem.
 Graue est matri & patri orbari liberis: & cōiūctissi-
 mis suæ senectutis priuari altoribus: sed præclarum
 est, honores præcipuos & monimentū virtutis eod-
 dem publicè adeptos conspiceret: facisq; & cer-
 taminibus dignatos immortalibus. Molestum est li-
 beris amisisse patres: sed præclarum est, paternæ cō-
 sequi gloriæ hæreditatem. Ac tristitiæ quidem hu-
 ius fortunam esse causam reperiemus: cui homines
 natos cedere ac parere necesse est: at honoris & de-
 coris, eorum, qui honestè oppetere voluerunt, in-
 stitutū. Mihi quidē nō multa, sed vera dicere propo-
 sitū fuit Vos autē finito luctu vt fas iūsq; est, abitate.
 ORATIO XXIII (QVAM LIBANIVS
 Demosthenis esse negat, vt multo languidiorem
 quàm illius vehementia ferat) Amatoria,
 Hieronymo Vuolfio interprete.

Ge, age, quoniam audire vis, o-
 stendam tibi orationem, & le-
 gam: sed consilium tibi est in
 primis intelligendum, eius qui
 hanc orationem composuit. Is
 Epicratem, quem inter multos,
 & formosos, & bonæ indolis a-
 dolescentes nostræ vrbis, esse suauissimum, & æ-
 qualibus ingenio magis quam forma antecellere
 putabat, laudare instituit. Cum autem videret, ama-
 toria scripta pleraque, iis quos celebrarent, vt inge-
 nuè dicam, ignominiosa potius esse quàm honorifi-
 ca: id ne sibi vsu veniret, cavit: & quod se animo
 suo persuasum habere asserit, idem etiam scripsit:
 amatorem ingenuum neque facturum turpe quic-
 quam, neque petiturum. Quod igitur in oratione
 maximè amatorium deprehendas, id in hoc genere
 versatur. Reliqua, partim ad ipsius adolescentis cō-
 mendationem pertinent: partim de liberalibus di-
 sciplinis, vitæque genere constituendo præcipiunt.
 Hæc autem omnia sic scripta sunt quemadmodum
 in monimenta literarum referri solent. Nam vt ora-
 tiones quæ pronunciantur, simplici & ex temporali
 sermonis genere texti debent: ita quas ad postero-
 rum peruenire memoriam velis, poematis instar e-
 laboratas, & exquisitum in modum perpolitatas esse
 decet. Illas enim probabiles, has magnificas esse o-
 portet. Ne verò extra causam tibi fabulas narrem,
 nève quid de ea sentiam, ipse commemorem: sic
 ausculta, vt ipsam orationem iam auditurus, quan-
 do ipse adest, quem auditorem esse volui, Epicrates
 Cum viderem nonnullos eorum qui amantur, &
 forma, sunt ornati, neutra felicitatum harum rectè
 vti: sed, vt oris decorè laudi sibi ducere, sic amatorū
 familiaritatè auersari: atq; in iudicando aded nō in-
 telligere optima quæ sint: vt propter eos qui hac re
 tē tā βέλπεια κείνειν, ὡς δὲ τοῖς λυμαιομένοις

Argumen-
 tum oratio-
 nis, & com-
 mendatio
 Epicratis.

 Infinitatio
 Flagitiosū
 amorem
 ab honesto
 esse distin-
 guendum

flagitiosè abutuntur: illis etiam sint iniqui, qui modestam, castamque consuetudinem eorum expertunt: eos ego non sibi metipsis tantùm malè confutere: sed aliorum etiam familiaritates depravare: illorumque amentiam prudentibus non esse imitandam existimaui: praefertim, si considerent, cum res ipsæ nec honestæ, nec flagitiosæ per sese sint, sed pro ratione utentium plurimum variant: temeritatis esse, vno eodemque de vtriusque modo statuere. Deinde, omnium esse absurdissimum iudico: eos ad mirari, qui plurimos, & constantissimos amicos habeant: amatores autem improbare: quibus solis, nec iis tamen omnibus, sed bonis & modestis duntaxat, amatorum animi sic conciliari solent, ac dedi, ut eorum esse proprii videantur. Iam illos qui nullius talis amicitia: felicem euentum viderunt: aut semetipsos tam incontinentes esse sciunt, ut modestam cum familiaribus habere consuetudinem nequeant: ita sentire: fortasse nihil miri est. Qui autem eodem, quo tu, animo, & conditione sunt: qui nec prorsus ignorant, quantæ necessitudines per amorem absque infamia sint auctæ: & superioris vitæ suæ tempus cum verecundia transegerunt: in eos ne suspicio quidem cadit vllius turpitudinis. Quod magis etiam ad hanc scribendam orationem sum incitatus: quod duas res pulcherrimas consequi me posse animaduvertebam. Nam tum bonis tuis commemorandis, simul & te felicem, & me, qui te talè diligam, non vacordem esse, ostensurum confido: tum suadendis iis quæ in primis necessaria sunt, & benevolentia: meæ specimen & mutua: amicitia: occasionem allaturum. Tamen si autem me non praeterit, quàm difficile sit, & indolem tuam pro dignitate celebrare: & multò etiam esse periculosius, dare consilium: cum monitori euentus consilij praestandus sit: decere tamen existimo, ut & hi qui iurè laudantur, veritatis excellentia laudantium facundiam superent: & in dando consilio spero me non aberraturum. Scio enim stultos, & intemperantia prorsus depravatos, nulla etiam sapientissima, rectissimaque consilia probè exequi: per eos verò, qui vitam suam prudenter & innocenter instituerunt, nec vel medio critere cogitata frustrari solere. Hac igitur spe fretus, ad orationem aggredior. Arbitror autem omnes mihi esse assensuros, hanc ætatè decere maximè, & pulchritudinè aspectus, & modestiam animi, & fortitudinè vtriusque, & perpetuam orationis suavitatè. E quibus ea quæ naturæ sunt, ita tibi præclara, Fortuna largita est, ut oēs te suspiciat, & admirètur: reliqua ipse tuapte cura eò perduxisti, ut nemo sanus te reprehèdat. Oportet autem eum, qui maximas laudes mereatur, & diis charum videri: & hominibus, partim propter semetipsum, partim propter fortunam admirationi esse. Ac in vniuersum de plurimis tuis ad virtutè adiuuamentis, plura deinceps narrari conueniet. Quas verò singulatim laudes referre possum: eas verè ut exponam, operam dabo. Primum autem eam laudare incipiam, quàm videtibus omnibus primum cognoscere licet, tuam pulchritudinem: eiusque colorem, è quo & membra & totum corpus elucet: cui quam conuenientè similitudinè adhibeam, cum considero, inuenio nullam: sed in mentem mihi venit, rogandos esse lectores huius orationis, ut ipsi te spectent & contemplantur: ut venia mihi detur, nihil tibi simile adferenti. Cum qua enim id mortalium rerum comparetur, quod immortale aspicientibus desiderium parit? quod

Pulchritudo.
Modestia.
Fortitudo.
Eloquètia.

Forma omnis criminis experta.

πάνουχό εσο. ἀλλὰ παύσαταί μοι δεῖσθαι τῆς ἀναγκάτων τίνδε τὸν λόγον, σὲ θεωρήσει καὶ ἰδεῖν, ἵνα συζητήσῃς τῆς μοῦσας ὁμοίον ἔχων εἰπεῖν αὐτῶν. τὰ γὰρ εἰκάσθαι πρὸς θνητῶν, ὃ ἀθάνατον τοῖς ἰδοῦσιν ἐργάζεται πόθον καὶ ὄρεσιν.

A τῆς παρρησίας καὶ τῆς ἀντιπροσώπων πλεονεξίας ἀξιοῦντας δυσκόλως ἔστι δεικνύμεναι ἢ γινώσκουσαν τὰς μὲν τοιοῦτους οὐ μόνον αὐτοῖς ἀλυσιτελεῖς ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις μοχθηρὰς συνηθείας ἐργάζεσθαι. τῶν δὲ καλῶς φρονοῦσιν οὐκ ἐπακολουθεῖται ἔτι τῆς τύπῃς ἀπονοίας· μέγιστα μὲν οὖν θυμολογίας, ὅτι τῆς παρρησίας, οὐτε καλῶν, οὐτ' ἀγαθῶν ἀποκρίσιν ὄντων, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς χρωμένοις τὸ πλεῖστον ἀγαθὰ τίνων, ἀλλοθρον μὲν γινώσκουσαν ἀμφοτέρων χρεῖσθαι· ἐπειδὴ ὅτι πάντων ἀποπύσασθαι βέλτερον, ζήλου μὲν τοῖς πλείστοις φίλοις ἐβέλτερον τὰς ἐχόντας, ἀποδοκιμάζειν δὲ τοῖς ἐχούσιν· οἷς μόνον ἴδιον ἔδος οὐκ ἀπασιν, ἀλλὰ τοῖς καλοῖς καὶ σφόδρον οἰκειοῦσθαι πέφυκεν. ἐπὶ δὲ τοῖς μὲν μηδελίαν πᾶν τοιαύτην φιλίαν ἐωρακόσι καλῶς ἀποβῆσθαι ἢ σφόδρα κατηγόσιν αὐτῶν ὡς οὐκ αἰδουμένους σφοδρῶς τοῖς ἐπιτυχάνουσιν ὁμιλεῖν ἴσως οὐκ ἀλλοθρον ταύτην ἔχειν τὸ δεικνύμεναι. τοῖς δὲ ὡς ἐρ σὺ δεικνύμεναι, καὶ μὴτε παντάπασιν ἀνικτοῖς οὐσιν, ὅσμη δὴ χρεῖσθαι δι' ἔσθρος χρεῖσθαι ἀγαθῶν ἢ ἐξήδησθαι, καὶ μὴ τῆς ἀκριβείας τῆς δουλείας τὸν ἄλλον χρόνον βελιωκόσιν, οὐδὲ ἴσως ἴσως ἔχειν εὐλογῶν, ὡς αἰ πᾶσι χρεῖσθαι ἀγαθῶν. διὸ δὴ καὶ μέλλων ἐπιπρήθην τὰ τὸ χρεῖσθαι τὸν λόγον ἢ ἄλλος δύσιν καλλίστην ἐδραμῆσθαι. τὰ μὲν γὰρ ὑπάρχοντά σοι ἀγαθὰ διελθὼν ἄμα σέ τε ζήλου, καὶ ἐμαυτὸν οὐκ αἰσῶντο ἔπιδεδίξην ἐλπίζω, εἰ σὲ τοιοῦτον ὄντα ἀγαθῶν συμβεβηκόσιν δ' ἀμέγιστα κατηπέργει, νομίζω τῆς μὲν δυνάσεως τῆς ἐμῆς δειγμάτων, τὴν κοινῆς φιλίας ἀφορμῶν ἀμφοτέρων ἐπισίσσειν καὶ τοῖς μὴ οὐ λείπεται, ὅτι χαλεπὸν μὲν ἔστι καὶ τὴν σὺ φύσιν ἀξίως τῆς ὑπάρχοντων διελθεῖν ἐπιπρήθην δυνότατον τὸν συμβουλόσιν, μέλλοντα αὐτὸν ἐπὶ δὲ θυμὸν τὰς παρρησίας κατὰ τὴν ἀλλὰ νομίζω τοῖς μὲν διαφύσας ἐγκωμίων τυγχάνουσι ἀντιπρὸς τῆς ἐπιπρὸς τῆς δυνάσεως ἀποσπίκειν τῆς τῆς ἀληθείας ἰσχυροῦσθαι τῆς ἢ συμβουλίης οὐ δεικνύμεσθαι· σπειδῶς ὅτι δὲ μὲν ἀνοήτων καὶ παντελῶς ὑπὸ ἀκροασίας διαφθαρμένων, οὐδὲ τῆς κατὰ ἰσχυροῦσθαι βουλομένων, οὐδὲ αὐτῶν καλῶς ἐξενεχθῆναι δὲ τῆς σφοδρῶς καὶ κατὰ τῆς ζῆλου ἀρετῶν, οὐδὲ τὰ μετῴσως ἐσπεμμένα δεικνύμεσθαι πέφυκε. τὰς μὲν οὖν ἐλπίδας ἔχων τοιαύτας, ἐγχειρῶ τὰ λόγον ἢ γινώσκουσαν ἢ πάντας αἰ ἐμολογήσασθαι μοι, τοῖς πηλοῖοις μέγιστα ἀρέσκειν, καὶ ἄλλος μὲν ὅτι τῆς ὀφείας, σφοδρῶς δὲ ἔπι τῆς ψυχῆς, ἀνδρείαν δ' ἐπὶ ἀμφοτέρων τύπων, χρεῖσθαι δὲ ὅτι τῆς λόγων ἀγαθῶν ἔχοντας. ὡν τὰ μὲν τῆς φύσεως αὐτῶν καλῶς ἢ τύχη σὺ πᾶσι δὲ δακνῶν, ὡς ἐβέλτερον καὶ θαυμαζόμενοι ἀγαθῶν τὰ δὲ αὐτῶν πᾶσι τῆς ἐπιπρὸς εἰς τὸ ποροζαγῶν ἢ κεί, ὡς ἐμὲ μὲν αὐτῶν τῆς εὐφροσύνης ὅτι πημῶσιν, καὶ τοῖς χρεῖσθαι τὸν μέγιστον ἐπὶ τὴν ἀξίον ἰσχυροῦσθαι τῆς δυνάσεως ἢ ἀγαπημένον φαίνεσθαι, πᾶσι δὲ τοῖς ἀνδρείοις τὰ μὲν δὲ αὐτῶν, τὰ δὲ δὲ τῶν τύχων θαυμάζεσθαι κατὰ τὸν μὲν τίνων τῆς ὑπάρχοντων σοι παρρησίας ἀρετῶν ἴσως ὕστερον ἀρμόσθαι τὰ πλείω διελθεῖν. ἀ δὲ ἐμάσθαι τούτων ἐγκωμίων εἰπεῖν ἔχω, ταῦτα δηλώσασθαι πειρῶσθαι μετ' ἀληθείας ἀρξομαι ἢ παρρησίας ἰπαρμένον ὅτι παρρησίας ἰδοῦσιν ἀπασιν ἔστι γινώσκουσαν τὸ καλλοῦσθαι καὶ τούτου τὸ χρεῖσθαι δὲ οὐ καὶ τὰ μέλη καὶ ὄλον τὸ σῶμα φαίνεται, ὅτι πᾶσι ἀρμόσθαι εἰκόνα ἐνέγκωσθαι.

Comitas & colloquia.

Fortitudo & prudentia in eligenda aurgatione.

Spicionem quidem de te prebes, quasi vili sis delictorum socius: & aliorum odiu, morum dexteritate vincis. Iam cum amatoribus (si quid de his quoque dicendum est) ea esse ratio tua, eaque cum bonitas, tum prudentia mihi videtur, ut cum plerique nec eum que sibi delegerunt, moderatè ferre queant: tibi vsuenerit, ut omnibus supra modum placeas: id quod signum est tuæ virtutis evidentissimum. Nemini enim ea negasti, quæ iurè honesteque tribui possunt: quæ verò cum probro coniuncta sunt, ea nec sperare quisquam in animum inducit. Tantam virtutis & honestatis appetentibus potestatem, impudentibus desperationem affert tua modestia. Præterea, cum in adolescentia plerique modestiæ laudem taciturnitate venentur: tu tantum ingenio polles, ut sermonibus & colloquiis tuis non mirerem quam cæteris omnibus rebus apud familiares tuos laudè sis affectus. Tantus tuus lepos est, tanta suavitas, tum seriis, tum iocosis in rebus, cum & simplex sis absque delicto: & acutus absque malitia, & humanus cum ingenuitate: ac denique talis qualem virtutis aliquis amans filium adoptarit. De fortitudine autem (nam & hanc præterire non decet) quantum tua quidem natura multas adhuc accessiones recipit, sequensque tempus laudaturis magnam copiam suppeditabit: tamen pulcherrimæ sunt ista ætate laudes, qua nihil delinquere cæteris est optabile. Ac tua quidem fortitudo, cum ex aliis rebus celebrari possit, tum verò propter exercitationem, cuius vel plurimi testes extiterunt. Fortassis autem in primis dicendum est, quam prudenter id studium cæteris prætulit. Nam prudens agendarum rerum delectus in adolescente, commune signum est & animi liberalis, & cordati ingenij. Quapropter nec istius instituti laus est prætermittenda. Cum igitur scires, à reliquis certaminibus nec servos, nec peregrinos excludi: istud verò solis propositum esse civibus, nec nisi ab optimatibus expeti: sic eò te contulisti. Adhæc, si qui currendo se fatigent, eorum nec fortitudinem, nec animi præstantiam augeri: eos verò qui pugilatu, aut aliis eius generis ludis se exerceant, præter mala corporis, etiam ingenia corrumpere cum iudicares: splendidissimum pulcherrimumque exercitationis genus, tuæque naturæ aptissimum elegisti, quod & armorum consuetudine, & cursuum tolerantia belli simulacrum repræsenteret: & magnificentia, & splendore apparatus, potentia deorum simile videatur, præterea & spectatu iucundissimum sit: & plurimis variisque generibus constet: & ingentia præmia merito consequatur. Præter enim ea quæ tribuuntur, ipsa etiam exercitatio, & tam præclarum studium, non parvum præmium homini vel mediocriter virtutis studioso, videatur. Quod Homericæ carminis testimonio vel in primis comprobatur: in quo & Græcos & Barbaros tali apparatu gessisse bellum fecit inter sese. Præterea etiam hodie Græcatum vrbium non abiectissimis, sed maximis, in certaminibus uti eo familiare est. Quia verò putabas nihil prodesse rerum pulcherrimarum desiderium, aut corporis ad omnia habilitatem: nisi & animus probè esset exornatus: laborum tolerantiam statim in gymnasiis ostentatam, nec in factis sefellisti: reliquum autem ingenij tui splendorem, animique robur, in certaminibus potissimum declarasti. De quibus etsi ordiri vereor, metuens ne ea quæ tum gesta sunt,

A συνεξαμύρτανεν ποίν, ουδ' ὑποψία ἐν δίδοις τοῖς ἀλλοῖς τῷ ἰσχυρῶς αὐτοῖς διαχειρίας τῆς ἡβῆς ἔσπαν διαρμυρία κρατήσας. πρὸς τοῖνυ τοῖς ἐργασίας (εἰ χερὶ καὶ πρὸς τοῦτον εἰπεῖν) οὐτὼ καλῶς μοι δοκεῖς καὶ σωφρονῶς ὀμιλεῖν, ὥστε ἡβῆ πλείων οὐδ' ἂν αἰσθηθῆναι, μετρίως ἐργασθῆναι δὲ ἀναμύρτων, σοὶ πᾶσι καὶ ὑπερβύλλω ἀρέσκειν συμβέβηκεν ὁ τῆς σῆς κρείττης σημεῖον ἐπαρξέσθαι τὸν ἔσπιν. ὦν μὲν γὰρ δίκαιον καὶ καλόν, οὐδέ τις ἀμειβοῦς αὐτῷ ἄλλοι * σοὶ κατέσκηκεν ἀλλ' εἰς ἀρχαίω ἦκει, τοῦτον οὐδ' εἰς ἐλπίδα οὐδέ τις ἐρχεται ποσύντω τοῖς μὲν ἡβῆ βελτίων ὁρηγομύροις ἐξουσίαν, τοῖς δ' ἀποθηρασμένωι βυλομένωις ἀτολμίας ἢ σὴ σωφροσύνη παρεσκήμακεν ἐπὶ τοῖνυ ἡβῆ πλείων ἐν τῆς σωπῆς, ὅταν, ὡς νέοι, τὴν δ' σωφροσύνης δόξαν διεφρομένων σὺ ποσύντω τῆ φύσει διειρηνοχας, ὥστε ὅζ' ὦν λέεις καὶ ὀμιλεῖς τοῖς ἐντυγχάνουσιν, μηδὲν ἐλάττω τὴν πρὸς σεαυτὲ ὀδοξίαν, ἢ ὅσα πάντα τα λοιπὰ πεποιθῆσαι, ποσύντω πειθῆσαι καὶ χάρις καὶ ἐν οἷς περὶ ζεις ἐστὶ σοι, ἐν οἷς πᾶσι καὶ γὰρ δὴ δὴ ἀναμύρτων, καὶ δεινός οὐ κακοῖσιν, καὶ φιλήνθερος ἐλδοσπείρας καὶ τὸ σμύλον τοῦτο εἰ, οἷος αἰ τις ὅζ' ἀρέσκεις ἡς ἐρῶντι γένοιτο. τὴν τοῖνυ ἀνδρείαν, (ἐδὲ γὰρ τὸ ἀξίον ἔστι ἄλλοι) οὐχ ὡς οὐ πολλὴν ὅτι δόσαν ἐχούσης ἐπὶ τῆς σῆς φύσεως, καὶ τὸ μέλλοντος χρόνου πλείους ἀφορμὰς παραδόντος λόγων τοῖς ἐπαμείν σε βυλομύροις ἀλλ' ὡς καλλίστων ὄντων ἡβῆ τῆς τῆς ἡλικίας ἐπέμων, ἐπὶ τὸ μηδὲν ἐξαμύρτανεν τοῖς ἀλλοῖς ὀκνόν ἔστιν. σὺ δ' ὅτι πολλῶν μὲν αἰ τις καὶ ἐτέρων τὴν ἀνδρείαν διέλεθη, μέγιστα δ' ὅτι τῆς ἀσκήσεως, ἢς ἐπλείσοι γυμνῶν μύρτων, ἀνάγκη δ' ἴσως πρὸς τὸν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀγωνίαν ὡς καλῶς πρὸς εἰλα, τὸ γὰρ ὀρθῶς, ὅτι πρὸς αὐτὸν ἔστι, νέον ὄντα, δοκιμάσαι καὶ ψυχῆς ἀγαθῆς, καὶ γνώμης θεοπίμου κοινόν ἔστι σημεῖον. δι' οὐδὲ ἄλλοι πᾶσι ἀξίον τ' ἀρεταίσεως ἐπαμείν. σμυειδῶς τοῖνυ ἡβῆ μὲν ἄλλων ἀθλημάτων καὶ δούλους καὶ ξένους μετέχοντας, * τούτου δ' ἔπιβαμείν μόνους ἡβῆ τοῖς πολιταῖς ἐξουσίαν οὐσαν, ἐφειμένους ἢ τοῖς βελτίστοις οὐτὼς ὅτι τὸν τ' ἀγωνία ὀρμισσας.

C ἐπὶ ἢ κείνων τοῖς μὲν τὰ δρομικὰ γυμναζομύροις οὐδὲν πρὸς ἀνδρείαν οὐδ' ὀψυχίαν ἐπιδιδόναι, τοῖς ἢ τ' πύμνω καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσκήσαντας πρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν γνώμην διαφείρεσθαι τὸ σεμνότετον καὶ καλλίστων ἡβῆ ἀγωνισμάτων, καὶ μέγιστα πρὸς τὸ σῶμα φύσιν ἀρμόττον ὅζελεξω τῆ μὲν σμυειδῆ ἡβῆ ὀπλων καὶ τῆ ἡβῆ δρομίων φιλοπονία, τοῖς ἐν τῶ πολέμω συμβαίνουσιν ὀμοιωμύρον τῆ ἢ μεγαλοπρεπεία καὶ τῆ σεμνότητι τῆς ἄλλοσκειης, πρὸς τὸ ἡβῆ πρὸν δὲ ἀναμύρτων εἰκασμύρον πρὸς τὸ τούτοις, ἢ δὴ σπιν μὲν δέαν ἔχον, ἐν πλείων ἢ καὶ πᾶσι δὲ πᾶσι σπικεῖ μύρον, μετρίων δ' ἀθλων ἡξιώμενον. πρὸς γὰρ τοῖς πρὸς μόνους τὸ γυμνασάσθαι καὶ μελετήσαι τοιαῦτα, ἢ μὲν ἀθλων πρὸς φανήσε) τοῖς δ' μετρίως ἀρετ' ἐφειμένωις, τῆ μύριον ἢ μέγιστον αἰ τις ποίησται τὸ οὐμῆς ποίησιν, ἐπὶ ἢ καὶ τοῖς ἑλλήνας καὶ τοῖς βαρβάρους μὲν τοιαύτης ἄλλοσκειης πολεμήσαντας πεποίηκεν ἀλλοῖς. ἐπὶ ἢ καὶ νῦν ἡβῆ πύμνων ἡβῆ ἑλληνίδων, ἢ τὰ πρὸς τῶν αἰώνων, ἀλλὰ τὸ μέγισταις ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ δὲ σμυειδῆς ἔστιν. ἢ μὲν οὐδ' ἀρεταίσεως ἔτω καλῆ καὶ πᾶσι ἀνδρόποις ἢ γὰρ τῆ ἀνθ. νομίζω δ' οὐδὲν ἔστι πρὸς τὸν πρὸς ἀνδρόποις ἢ γὰρ τῆ ἀνθ. νομίζω καλῶς πρὸς ἀπᾶντα πεφύκεναι τὸ σῶμα, μὲν τῆς ψυχῆς

φιλοτίμως παρεσκευασμένης τὸ μὲν φιλοπονίαν ὀδοξίας ἐν τοῖς γυμνασίοις ἐπιθεῖσθαι ἀμύρος, ἐπὶ ἐν τοῖς ἔργοις ἐψύσθαι τὸ δ' ἄλλω ἔπιφάνειαν τὸ σῶμα φύσεως, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνδρείαν ἐν τοῖς ἀγῶσι μέγιστα ἐπεδείξω.

ὡς ἂν ὀκνῶ μὴ ἀρξάμενος λέγειν, μὴ λειψθῶ τὰ λόγια τῆν
 ὅτε γενησὶ μὲν ὁμοίως δ' ἐπὶ ἀλαίῃ. καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἂν
 θεωρεῖται ἢ μὴς ἀφραίνει, ταῦτ' ἀπαλγέλαι μὴ ἐδέλφν.
 ἀπάντας μὲν ἐν εἰ διέξῃσι τοὺς ἀγῶνας ἴσως ἀπ' ἀκμῆσιν
 μήκος ἢ μὲν ἐπιγῆγοι τὰ λόγια ἐνός δ' ἐν ὧ πολὺ διήνε-
 κας μνησθεῖς, πάντα τὰλλα διηλώσω καὶ τῆν τῆν ἀκρότων
 * δύναμει συμμειξιάτερον φανήσομαι χρωμῆρος. τῆν γὰρ
 ζῶντων ἀφελόντων, καὶ τῆν μὲν πορορμησάτων, τῆν δ' ἡ-
 φημι χρωμῆρων, ἀμφοτέρων ἀφελγῶ μῆρος, ἐκατέρων ὡς
 ἀφελῶσι τὴν κίβη ἐλαβεῖς τοῦ σφαιρῆς τυχῶν ὧ κηπέρ
 καλῶ τ' ἰκάν ὄντος, καλλίον ἐδίδει καὶ ὡς ἀλαργότερον
 εἶ) τὸ σωθῆναι. φερεμένον γὰρ ἐκαστὸν μὲν σοὶ τ' ἡνὶ αἰπ-
 πάλων ἀμείστος, ἀπάντων δ' ἀνυπόστατον οἰόμενον εἶ) τὴν
 τῆν ἵππων δύναμιν ὁρῶν τῆν ἄλλων εἰς εἰς ἐμδενός δει-
 νοῦ παρόντος ὑπερηγῶνακός τις, οὐχ ὅπως ἐξεπλάγης ἢ
 κατεδειλίασας, ἀλλὰ τῆν μὲν ἀνδρεία καὶ τῆν τ' ζῶντας ὅρ-
 μῆ κρείττων ἐγγύς τῶν τὰ χειρῶν, καὶ εἰς διδύχην ὡς τῆν
 ἀνταγωνιστῶν παρῆλθες. καὶ γὰρ εἰ τοσοῦτον μετῆλθαξας
 τῆν ἀνδρόπων τὰς δεινοτάτας, ὡς πολλῶν θρυλωμένων,
 ὡς ἐν τοῖς ἵπποκοῖς ἀγῶσιν ἡδίστην δὲ παρέρχεται τὰ να-
 ναρωῦτα, καὶ δοκούτων ἀληθῆ ταῦτα λέγειν ὅτι σὺ τοῖ
 νατιον, τοὺς δεατὰς φοβεῖσθαι πάντας, μὴ π συμπίση τοῖ
 το ὡς εἰ. τοιαῦτην εἰνοῖαν καὶ φιλοπῆμαι ἢ σὴ φύσις αὐ-
 τοῖς παρεχέει εἰκότως καλὸν μὲν γὰρ ἐπὶ κατ' ἐν π ὡς εἰ-
 βλεπὸν ἡμέτερος πολὺ ἢ καλλίον τὸ πάντα ἀεὶ λαβεῖν, ἐφ-
 οῖς αὐ πὸς νοῦ ἔχων φιλοπῆμαι. δὴλον δ' εἰμείδεν δὲ
 κήσομαι γὰρ αἰκῶν μὲν καὶ ῥαδάμανθου δὲ σφαιρῶν
 νῦν ἡρακλῆα ἢ, καὶ κήσομαι, καὶ πολὺ δὲ σὺν δὲ ἀνδρείαν
 γανυμήδην ἢ καὶ ἄδωνι, ἐ ἄλλοις τοῖς τοῖς δὲ καλλῶς
 ὑπὸ θεῶν ἀγαπηθείσας, ὡς ἐρωτῆ εἰ δαυμάζω τῆν ὅτι
 θυμοῦτων τῆς σῆς φιλίας, ἀλλὰ τῆν μὴ τὸν ἔσπον τῆ-
 τον δὲ καὶ μῆρων. ὅπως γὰρ ἐνός ἐκάστου τῆν ἀφελῶ μῆρων
 μεταχρόντις πινε τ' ἡνὶ θεῶν οὐμῆας ἢ ζῶντων, ἢ περ τ'
 γ' ἀπάντων κυρίου κατασάντος δικτὸν θνητῶ φύσι φί-
 λον γυῖδα. δίκαιον μὲν οὐκ, καὶ πατέρα καὶ μητέρα καὶ
 τοὺς ἄλλοις οὐκ οἰκείους τοὺς σοὺς ζήλοῦσθαι, τοσοῦτον ὑπερ-
 χροτὸς σου τῆν ἡλικιωτῆν ἀρετῆ πολὺ ἢ μάλλον οἷς σὺ ὁ
 τῆν πηλικούτων ἀγαθῶν ἢ ζῶντων, σωτῆ ἀρουκείας
 αἰξίους εἶ) φίλους ἐξ ἀπάντων αἰρή τοὺς μὲν γὰρ ἢ τυχῆ
 σοι μετόχους κατέστησε τοὺς δ' ἢ σφετέρῃ καλοκαγαθία
 ἀφελῶ μῆρων οἷς οὐκ οἶδα πότερον ἐρατὰς, ἢ μόνους
 ὀρῶντες γηνώσκοντας ἀφελῶ μῆρων ἢ σφαιρῆς. δοκεῖ γὰρ μοι
 καὶ κατ' ἀρχῆς ἢ τυχῆ τῆν μὲν φαύλων κατὰ φρονούσα,
 τὰς ἢ τῆν ἀφελῶ μῆρων ἀνδρῶν δεινοτάτας ἐρεθίσαι βουλη-
 θῆσθαι, τὸ σὺ φύσιν οὐ φερεῖ ἢ δὲ οὐκ ἐξ ἀπατηθῆναι κα-
 λῶ ποῖσθαι, ἀλλὰ πρὸς ἀρετὴν ἐκδύδα μνησθαι γησι-
 μον πολλὰ δ' ἔχων ἐπὶ ὡς εἰς διελθῆν, αὐτὰ καταλύσθαι
 μοι δοκῶ τ' ἐπαμνον δεδωῖς μὴ κατ' ὑπερβολῶν τ' ἀνδρῶ
 πῆς φύσεως ὑπερ σὺ δὲ ἀλάργατος δόξω. τοσοῦτον γὰρ ὡς
 εἰκοιεν, ἢ τῆν λόγων δὲ ἡμῶς ἐλατῶν ἔχει τῆς δὲ φεως ὡς
 τοὺς μὲν ὁρατοῖς οὐδεὶς ἀπιστεῖν αἰξίοι τοὺς ἢ τούτων ἐ-
 πῆγοις, οὐδ' αὖ ἐλλείπωσιν, ἀληθεῖς εἶ) νομίζουσι. παυ-
 σάνδρος οὐκ ὡς εἰς τούτων, ἢ δὲ περὶ ἴσσομαι σοι συμβελέ-
 νει, ὡς ἂν αὐ ἐπιμύστερον ἐπὶ τὴν σὰν τ' βίον καταστήσεις.
 βουλοῦμαι δ' αὐ σὲ, μὴ παρέρχων ποῖσθαι τὸ ἀφελῶ
 χεῖν τὸν νοῦ τοὺς μέλλουσι ρηθῆσθαι μὴ δ' ὑπολαμ-
 βάνειν τῆθ, ὡς ἂν ἐγὼ τούτοις κέχρημαι τοὺς λόγους οὐ
 τῆς σῆς ὡφελείας ἐνεκα, ἀλλ' ὅτι δὲ εἰς ὡς ὅτι τῆν ἴνα
 μῆτε δειμῆρτης τῆς ἀληθείας, μῆτε αὐτῆ τῆν βελτίστων τὰ τυχόντα ἐλόμῆρος, χείρον ὡς εἰς σὰν τῆ βουλοῦσθαι

A oratione non assequar: tamen neque praetermittam.
 Nam turpe fuerit, quae nos spectantes exhilarant,
 ea nolle commemorare. Ac si omnia certamina re-
 ferre vellem: ultra modum fortasse nobis extende-
 retur oratio: vnus autem, in quo multum excellui-
 sti, facta mentione, & reliqua indicaro, & audito-
 rum benignitate non abutar. Emillis bigis, atque a-
 liis longius euectis, aliis subsequenibus, vtrisque
 superatis, pra vtrisque, vt decuit, victoriam obtinui-
 sti: talem coronam adeptus, in qua cum ipsa victo-
 ria praecleara sit: tamen euasisse incolumem, praecle-
 rius videbatur, & admirabilius. Nam aduersario-
 rum curru contra te ruente, cunctisque putantibus,
 equorum violentiam non sustineri posse: quaquam
 videras ceterorum quosdam nullo etiam ingruen-
 te periculo, mirifice angī: minime perterritus es,
 aut refugisti: sed & robore animi, & bigarum im-
 tu fuisti superior: & aduersarios, qui secundo cursu,
 nec interrupto vsi fuerant, celeritate anteuertisti.
 Quo ita ita mutasti animos hominum, vt cum mul-
 ti iactent in ludis equestribus nihil esse perinde iu-
 cundum, atque naufragia curruum, iique vera dice-
 re videantur: de te contra spectatores, omnes, soli-
 citi ne quid tibi tale accideret, formidarent. Tam-
 tam benevolentiam & studium in eorum animis
 natura tua excitarat: neque id iniuria. Cum enim
 pulchrum sit, ob vnum aliquod ornamentum esse
 conspicuum: quanto pulchrius est omnia comple-
 cti, quae homo prudens laudi sibi duxerit? Idque
 inde perspicitur: Aiacum & Rhadamantum pro-
 pter iuuuam: Herculem, Castorem & Pollucem
 propter fortitudinem: Ganymede, Adonim, & eius
 generis alios propter pulchritudinem, a diis adama-
 tas esse experiemus. Quare non miror eos, qui ami-
 citiam tuam expetunt: sed illos, qui non eodem
 modo erga te afficiuntur. Si qui enim singulis dun-
 taxat horum quae diximus bonorum praediti, con-
 uictu deorum sunt dignati: nonne ei, homo qui na-
 tus sit, optabile fuerit, eius amicum fieri, qui illa v-
 niuersa in sua potestate habeat? Praedicanda igitur
 est tui & patris, & matris, & ceterorum propinquo-
 rum felicitas: quod aequales tuos tantum virtute vin-
 cas, sed horum multo magis, quos tu tam praestanti-
 bus dotibus ornatus, delectu habito ex omnibus,
 amicitia tua dignaris. Nam illos fortuna tecum co-
 iunxit: hos sua virtus tibi commendauit: qui haud
 scio amatores ne, an soli veri iudices sint nominan-
 di. Nam mihi quidem videtur initio fortuna, co-
 temptis improbis, honestorum virorum mentes
 iritare volens, naturam tuam fecisse formosam:
 non quo facile ad voluptatem decepta prolabere-
 tur: sed vt amplexa virtutem gloriam consequere-
 ma. Quaquam autem multo plura de te commemo-
 rare possem: hic mihi finiendae esse puto lauda-
 tionem: veritus, ne mea tui praedicatio natu-
 ra humanae limites excedere videatur. Nam vs-
 que adeo dicendi vis ab aspectu vincitur, vt his
 quae sub sensum oculorum cadunt, fidem esse ab-
 rogandam nemo putet: eorundem vero laudes
 etiam iusto minores, non esse veras opinentur.
 His igitur nunc omissis, ea tibi praecipere cona-
 bor, per quae vitam tuam honoratiorem efficias.
 Te vero velim ea quae dicentur, non obiter ani-
 maduertere: neque existimare, me ostentandi
 potius ingenij, quam tui iuuandi studio, his
 verbis esse usum: vt nec a veritate aberres, nec pro
 optimis obuia quaeque amplexus, peius tibi cofulas.

Confectio
 virtutum
 laudabili-
 or.

Reiectio
 cum occu-
 patione, &
 transitus ad
 suasionem,
 animum li-
 berali do-
 ctrina esse
 excolendu.

οὐ γὰρ ἀπὸ ἀδελφείας ἀλλ' ὅπως αὐτὴ σε διὰ τῆς ἡμετέρας
 γίγνωσκει· ὅτι τῆς ἡμετέρας μελετᾷ, ἀλλ' ἀγωνίζεσθαι κα-
 λῶς ὅπως αὐτὴ νόμιζε ἢ πᾶσιν μὲν τὴν φιλοσοφίαν με-
 χαράλατοις χρωμένους ἀφελεῖν πολὺ ἢ μάλα τὴ πε-
 ρεῖ τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους ὅπως ἡμετέρας
 τῆς γὰρ γωμετρίας καὶ τῆς ἄλλης τοιαύτης παιδείας ἀ-
 πείρους μὲν ἔχον ἀρετὴν ἀκέραιον ἢ ἀγωνιστῶν γινώσκουσι,
 ταπεινότερον τῆς σῆς ἀξίας, ἐν ἐκείνῃ δὲ τὸ μὲν διενεγ-
 κῆν ζῆλωτον, τὸ δὲ ἀμύρονον γινώσκουσι, παντελῶς κατὰ γέ-
 λασον γνοῖς δὲ αὐτὸς ἄλλων τε πολλῶν, καὶ ὡς ἄρα θεω-
 ρήσας τὰς ἀρετὰς γινώσκουσι ἐν δόξῃσι ἀνδρα-
 τῶν μὲν γὰρ ἀρετὰς, τὸν συνέσει πλείστοι τῆς κατὰ
 αὐτοὺς διενεγκῆν δόξαντα πάντων, ἀκούσεις πλησιάζου-
 ται ἀναξαγόρα τῶν κλαζουμένων καὶ μαθητῶν ἐκείνου
 γινώσκουσι, ταύτης τῆς διωμάμεως μεταχρόντα τῆτο δὲ
 ἀλκιβιάδῳ δὲ ἄλλοις μὲν ἀρετῶν πολλῶν χεῖ-
 ρον δεκτικῶν, καὶ τὰ μὲν ἱσχυραῖος, τὰ δὲ τα-
 πεινῶς, τὰ δὲ ἱσχυραῖος ζῆλον ἀρετῶν μὲν ἀπὸ δὲ
 τῆς στωικῆς οὐκίας πολλὰ μὲν ἐπαγορεύοντα τῆ
 βίου, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν μετέπειτα τῆς ἄλλων ἔργων ὅπως ἡμετέρας
 φανερῶν, εἰ ἢ δὲ μὴ παλαιὰ λέγοντας δεκτικῶν, ἔχον-
 τας ἱσχυροτέρους ἀρετῶν ἀνδρατῶν χεῖρα τῆτο μὲν
 πρῶτον, οὐκ ἔστιν ἄν νεώτερος ἄν ἐπιπέδῃ σεν, ἀλλ' ἔστι
 ἄν ἰσοκράτει συνδρατεῖας ἐπεσῆ, μετρίως δόξης καὶ
 πλείστον τιμῶν ἀρετῶν ἀξιοῦντα. τῆτο δὲ ἀρχῆται,
 τὸν τὴν ἀρετῶν πόλιν οὐκ ἀλλῶς καὶ φιλανδρῶ-
 πως διοικήσαντα, καὶ κέραιον αὐτῆς κατὰ τῶν, ὡς εἰς
 ἀπαντας τὴν ἐκείνου μνήμην διελεῖν. ὅς ἐν ἀρχῇ
 κατὰ φρονουμένους, ἐκ τῆς πλάτων, πλησιάζουσι, ποσαυ-
 τῶν ἐλαβεν ἐπίδοσιν. καὶ τούτων οὐδὲν ἀλόγως ἀπο-
 βίβηκε. πολὺ γὰρ αὐτῶν ἀποπώτερον, εἰ τὰ μὲν μετὰ δὲ
 ἐπιστήμης καὶ μελέτης ἡμετέρας ζόμεθα τελεῖν τὰ δὲ
 μέγιστα, ἀπὸ τῆς καὶ τοιαύτης τῆς ἀρετῶν ἀξίας ἡ-
 διωμάμεθα ἀρετῶν. ἀλλ' οὐκ οὐ τούτων οὐκ οἶδ' ἔστι
 ὅπως πλείον λέγειν. οὐδὲ γὰρ ἔστι ἀρχῆς ὡς παντελῶς
 ἀπείρους ἔχοντες σου ἀρετῶν ἐμνήσθω ἀλλ' ἡμετέρας
 μὲν, τὰς τοιαύτας ἀρετῶν ἀξίας, τοὺς μὲν ἀνοου-
 τας ἀρετῶν, τοὺς δὲ εἰδότες παροξύνουσι. μηδὲν δὲ
 ἱσχυροτέρους τοιοῦτον, ὡς ἀρετῶν ἐμνήσθω, διδά-
 ξειν αὐτὸς ἐπαγγελῶν ἀρετῶν ὅς ἐπὶ τούτων (οὐ γὰρ ἀν-
 χυροτέρους εἰπὼν, ὅπως πολλὰ μετέπειτα αὐτὸς ἐπὶ δόξῃ
 καὶ ἄλλων ἀγωνιστῶν ἀρετῶν ἡμετέρας, ἢ δι-
 δασκάλους ἢ τῆς ἄλλων) οὐκ ὡς ἀνανόμος δὲ, ταύ-
 τα δὲ διαφεύγει, τὴν τῆς σφοδρῆς ἐλπίδος ἀρετῶν,
 ἀλλ' ὅπως τὰ ἡμετέρας τῶν ἔχον τυχάνει τὸν ἔσπον. ἐπεὶ
 συνίδια γε πολλοὺς μὲν ἔστι ἀρετῶν καὶ ταπεινῶν ὅπως
 φανερῶν ἔστι τῆς ἀρετῶν ἀξίας ταύτης ἀρετῶν ἀξίας
 σόλωνος δὲ καὶ ζωντῶ καὶ τελευτήσαντα μετρίως δόξης
 ἡμετέρας ὅς οὐκ ἀπεληλυθῶν τῆς ἄλλων τιμῶν, ἀλ-
 λὰ τῆς μὲν ἀρετῶν τὸ ἀρετῶν μετρίως ἔσπον ἱσχυ-
 ρῶν κατὰ τὴν πόλιν, τῆς δὲ ἐλευθέριας, τὴν σαλαμί-
 νος κομιστῶν, τῆς δὲ ἄλλης σιωπῆς τῆς νόμου, οἷς ἐπὶ
 καὶ νῦν οἱ πλείστοι τῆς ἄλλων ἀρετῶν ἀξίας ἀρετῶν
 ὅμως τοσούτων αὐτῶν καλῶν ἀρετῶν ἐπὶ οὐδὲν
 μετρίως ἐσπούδασεν, ἢ τῆς ἐπὶ τῶν σφοδρῶν ὅπως ἡμετέρας
 ταύτην νόμιζον τὴν φιλοσοφίαν οὐκ ὄνειδος, ἀλλὰ π-
 μῶν τῶν ἀρετῶν φέρειν καλῶς ἐγνωκῶς αὐτὸ τῆτο οὐκ ἦτον, ἢ καὶ τὰ ἄλλα ἐφ' οἷς διενεγκῶν. ἐγὼ μὲν οὐκ
 οὐτ' αὐτὸς ἀλλῶς γινώσκω, σοὶ τε ἀρετῶν φιλοσοφῶν, μεμνημένῳ τῆς ἔστι ἀρχῆς ἱσχυραῖος ἀρετῶν σαυτῶν.

A Nec enim maximæ res temerè inuadendæ: sed cer-
 ta ratione f. ientérque suscipiendæ sunt: nec in ipso
 demum gerendarum rerum articulo meditari: sed
 ea scientia te institutum esse decet, vt quicquid o-
 pus fuerit, bene administres. Existimabis autè cum
 omnem eruditionē, si quis vtatur, prodesse multū:
 tum verò eam doctriinam, quæ tradit, quid in Repu-
 blica & agendum & dicendum sit, in primis. Nam
 geometriæ ac similibum artium esse rudem, turpe id
 quidem est: sed earum summum fieri artificē, infra
 excellentiæ tuæ dignitatem. At in illa excellere fa-
 cultate, præclarum non esse institutum, profus est
 deridendum. Quod ex multis aliis rebus intelli-
 gitur: & ex eo, si viros illustres, qui tuam ætatem præ-
 cesserunt, spectes. Nam & Periclem, cuius sapientia
 temporibus illis præ omnibus celebrata est, fami-
 liarem fuisse Anaxagoræ Clazomenio: atque illo do-
 ctore vini eam consecutum esse audies: & Alcibia-
 dem, ingenio quidem ad virtutem multo deteriore
 (vt qui partim superbè, partim abiectè, partim libi-
 dinosissimè vitam instituerit) reperies, Socratis in-
 stititione multa in sua vita correxisse: cætera ma-
 gnitudine rerum gestarum occultasse. Quod si vete-
 ribus commemorandis immorandum non est: cum
 recentiora exempla in promptu sint: tum Timothe-
 um non iis rebus, quibus adolescens studuit: sed pro-
 pter ea quæ post institutionem Isocratis gessit, &
 summam gloriam, & amplissimos honores meritò
 esse consecutū cognosces: tum Archytam, qui Ta-
 retinam rempublicam, summa rerum ad ipsum de-
 lata, adeò præclarè & humaniter administravit, vt
 eius nomē apud omnes celebretur. Is igitur cū spe-
 netur initio, è Platonis congressibus tantam au-
 tivritatem est adeptus. Neque horum quicquam
 sine ratione factum est: imò longè esset absurdus,
 si ad parua quædam perficienda nobis artis atque
 exercitationis opus esset adiumentis: res verò ma-
 ximæ nullam artem, nullum huiusmodi studium
 postulerent. Ac de his quidem plura dicere, non vi-
 deo quorsum attineat. Neque enim initio sic in
 hanc mentionem sum ingressus, quasi tu ea prorsus
 ignorares. Sed huius generis exortationibus igna-
 ros excitari, scientes inflammari putabam. Ne ve-
 rò putes, me, quòd ista dixerim, de me polliceri ti-
 bi doctrinam harum rerum. Nec enim me fateri
 pudet, ipsi mihi adhuc multa esse discenda: atque i-
 psam rempubl. malle gerere, quàm aliis eam doctri-
 nam tradere. Neque hæc sic accipi velim, qua-
 si asperner eam, quæ sapientiæ & eloquentiæ ma-
 gistris propofita est, gloriam. Sed quia id quod di-
 co, verum est. Scio enim multos ex obscuris & con-
 temptis, per eam professionem illustres esse factos
 ac Solonem & viuentem & mortuum maxima glo-
 ria floruisse, cui reliqui honores negati non fuerunt
 Nam & fortitudinis suæ, tropæum Megarense: mo-
 nimentum reliquit: & consilij, Salaminiis recupera-
 tionem: & cæteris in rebus sapientiæ, leges, quibus
 etiam hodie plurimi Græcorū constanter vtuntur.
 Qui, quanquam tot ornamentis cumulatus, tamen
 nihil perinde studuit, atque vt in septem sapien-
 tum numerum referretur: sapientiæ studium non
 probro cuiquam, sed laudi omnibus esse dandum
 existimans, in quo æquè rectè sentit, vt in cæ-
 teris, in quibus excellit. Atque ego nec ipse aliter
 sentio, & tibi philosophandum censeo: nec obliui-
 scendū, quātis te bonis natura & fortuna cumularit.

Eloquētiæ
 præstantia
 clarorū vi-
 rorū exem-
 plis osten-
 ditur.

Philosophia
 haec ubi
 est
 virtus
 etiam

Consilium
 antegressive
 laudationis
 & exhorta-
 tionis.

quæ hanc ipsam ob causam ego quoque orationis A
 initio commemoravi: nō tam quidem, ut laudatio-
 ne ingenij tui, animum tuum mihi conciliarem:
 quàm ut te ad philosophiam adhortarer: ut & eam
 non parui duceres: nec bonis istis elatus, ea quæ re-
 stant, negligeres. Neque verò si iis præstas, quibus
 cum vivis, studere aliis esse præstantior nolis: sed ex-
 istimes, eximium esse excellere in omnibus: ma-
 gisque expedire, ut ei rei studere videaris, quàm ut
 in vulgaribus emineas: aut ingenium tuum dedeco-
 res: aut eorum, qui sibi de te magna pollicentur, spē
 frustreris: imò tuis viribus vincere studebis bene-
 volentissimorum: desiderium: atque existimabis, re-
 liquas orationes, si mediocriter placeant, oratori-
 bus esse gloriæ: præceptiones autem, iis qui pareant
 & vni esse, & honori. ac iudicia de aliis rebꝰ animi
 nostri sensum ostendere: studiorum verò delectum,
 totum nostrum ingenium aperire. de quibus inte-
 rim dum iudicas, ab omnibus de te fieri iudicium
 expecta: & mihi, qui te ita laudam, pro eo ac spe-
 cimen de te præbueris, certamina fore sine mora
 sustinenda. Quas ob res, & te hisce laudibus videri
 dignum, & mihi tui amorem nō esse fraudi oportebit.
 Te verò nō ita præpote ad philosophiam adhor-
 taremur: nisi nec aliud munus amicitia nostra ma-
 gis dignum, me tibi posse conferre arbitrarer: & re-
 publicā viderē, dum penuria honorū virorū, quibus
 vis mandatur, ob horum delicta maximis cladibus
 affici. Ut igitur & ipsa tua virtute, & tu ipsius hono-
 ribus petruaris, studiosius te sum hortatus. Neque
 enim penes te futurū esse, ut privatam vitam agas,
 sed tibi publicum aliquod munus mandatum iri pu-
 to: & quò maior est ingenij tui præstantia: eò tibi
 maiores dignitates obuenturas, eoque maturius tui
 periculum factum iri. Expediet igitur nunc ita esse
 animo præparatum, ut tunc nihil delinquas. Mei ita-
 que officij est, explicare quæ à te fieri vtiliter exi-
 stimem: tui, de eis deliberare. Decet autem etiam
 ceteros, qui tuam familiaritatem expetunt, non bre-
 ves & leues voluptates atque colloquia magnifacere,
 neque ad ea te prouocare: sed elaborare, studiose
 que cogitare, de vita tua quàm illustriissima efficiē-
 da. Sic enim & ipsi maximas laudes assequuntur: &
 in te maxima beneficia conferent. Ac tuorum sode-
 lium nunc etiam neminem reprehendo. Nam in
 reliquæ felicitatis tuæ parte & hoc esse videtur,
 quòd in nullum illaudatum incidere amatorem:
 sed eorum tibi familiaritas contigerit, quibus me-
 liores ex omnibꝰ æqualibꝰ deligi non possint. Proinde
 suadeo, ut te erga illos omnes comēm præbeas,
 & facilem: sed eorum tamen prudentissimis consi-
 liis obsequaris: ut & ab his ipsis, & à reliquis ciui-
 bus melior iudicaris. Vale.

Amicitia
 officij ad
 virtutem
 iacitare.

ταυτα γδ ενεχε διηλθον μη εν αρχη τ λογου κωτα πε-
 ρι αυτην κχ ως εν τ τ στω φύσιν επαμειν, ανακλήσατα
 σε προσδοκων. αλλ' ινα μάλλον παρ εφω σε προς τ
 φιλοσοφίαν' εαυ μη εδω μικρον ποιήση, μηδ' ετι τοις
 υπάρχουσιν αγαθοις μέγα φρονήσας τ η μελ λοτων ο-
 ληρωσης μηδ' ει τ η εν τυχανονταν κρείττων ει μηδ' η
 τ η άλλων ζήτει διενεχεν' αλλ' η του κραπσον μεν εδ' το
 παρ εδω εν απασι τουτου δι' ορεζμδρον οφθηναι μάλ-
 λον συμφέρεσι, η παρ εδω εν τοις τυχοσι κη μη κατω-
 χρωές τλω φύσιν μηδ' εδωδλωα ποιήσης τ η ελπίδων
 τοις ετι σοι μέγα φρονουήτας: αλλ' εδω βάλλεισται πε-
 ρεφ τ η δυναμει τλω τ η δυναμειτων επιδυμιαν' ετομι-
 ζετα εδω άλλουις λόγος ετα επικειως εχουσι, τοις ετι
 σοι δόξαν παρ εδω τας η συνουβουλιαις τοις παιδεϊσαν
 ωφέλειαν κη ημελω παρ εδω τας κη μεν εδω τ η άλλ-
 λων κείσεις, τ' αιδησιν, λε' εχουσι, δηλω. τας η τ η ετι-
 πιδ εματων αιρέσεις τ' άλλω φύσιν ημελω δοκιμαζεν. εν
 Βοις αμα κεινον αυτις κειθησεδω παρ εδω εδω πα-
 σι κα με τον ουτως ηκαμιασιν τα σε ετομωις εν αγωνι
 κηθησεδω τ' οης δοκιμασας, διο δεϊ σε τε τ η επαμειν
 εδω εδω τα, κα με τ' οης φιλιας απεπιτιμκτον εδω.
 ουχ ουτω δι' αυ σε παρ εδω εδω τ' φιλοσοφια παρ ε-
 κηλου μδρ, ει μη της δυναμεις της ημεης τ' τον αυ σε κηλλι-
 σον ερανον εισενεκειν εδω τλω η πολιν ειωρον εδω κη
 δυναμει τ η κηλων κηγαδων ανδρων τοις τυχοσι πολ-
 λακις κη κη κη, εδω η τας τουτων αμειριας αυτην τ' μα-
 γισαις αυτυχαις παρ εδω τας. ιν ουω η μεν τ' οης αιρε-
 σις η τ η εδω ταυ της ημελω δυναμεις, παρ εδω ταυ
 σοι παρεκελ εδω ταυ κη γδ ουδ' ετι σοι νεμίζω ημε-
 σεδω ταυ ην ως ετυχων' αλλα παρ εδω ταυ σοι τλω πολι-
 τ η αυτις η διοκειν κη εδω τλω φύσιν επικρανεσαν η-
 χεις, τοσουτω μειζονων αξιωσεν, κη ταυτον βουλησεδω
 κη εδω σου λαμβαιεν κη κη ουω παρεκελ εδω ταυ τ' ημε-
 κη, ινα μη τότε πλημμελης, το μεν ουω εδω ην εργον, ει-
 πειν ε σοι συμφερεν η ημελω παρ εδω ταυ σον η βουλο-
 σαδω παρ εδω αυτην. παρ εδω ταυ η κη τοις άλλουις τοις η-
 τουωτας οικειως παρ εδω σε εδω κη εδω, μη τας επικρασι-
 οις ηδοναις κη εδω ταυ αγαπαη, μηδ' ετι ταυ ταυ παρ
 κη εδω, αλλα φιλοπονεν κη κη κη, οπως τον σον εδω
 ως λαμπαρ εδω ταυ κη εδω σουσιν. αυτοι τε γδ ουτως εδω
 μαλιστα επαμειντο, κη σοι ηδω των αγαδων αιτιοι ημελω-
 το. μεμφομαι μη ουω ουδ' εν ουδ' ετα τ η σοι πλησια-
 ζοντων κη γδ μοι δοκει της άλλης δυναμεις της οης κη
 τα εδ' εν εδω, το μηδωδ φαυλου τυχειν ερασου' αλλ' εις αυ-
 της εδω το, βουλοωμοις φιλοις εν τ η ηλικιω τ η εδω κη

TOMI PRIMI FINIS.